

MAANPUOLUSTUSVAEN
LEHTI

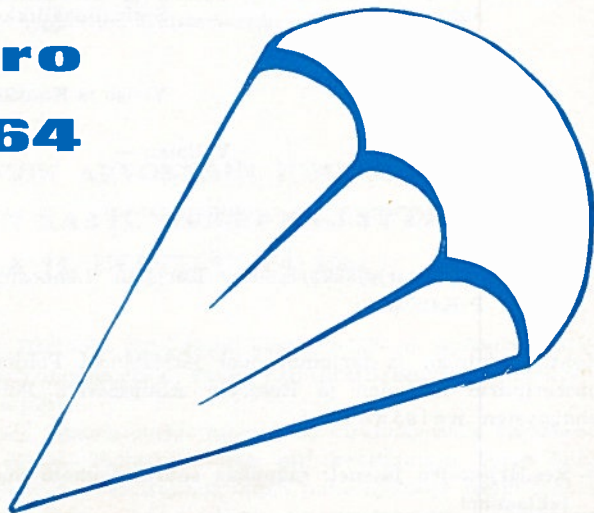

Karjalan *pojat*

N:o 7 / a 1964
12 vuosikerta

Syyskuu

**Maanpuolustuspäivän
numero
23. 8. -64**

Ohjelman
järjestävät: Pohjois-Karjalan Reserviupseeripiiri, Reservin Aliupseerien
Pohjois-Karjalan piiri, Laskuvarjojääkärikoulu,
Karjalan Lennosto, KarJP, P-KR ja PKarPsto

MAANPUOLUSTUSPÄIVÄN OHJELMA ONTTOLAN LENTOKENTÄLLÄ 23. 8. 1964

Klo 15.00 KENTTÄJUMALANPALVELUS

Yleisö ja taistelunäytökseen osallistuvat joukot

— Väliaika —

Klo 16.00 PÄIVÄJUHLA

Marsalkan hopeatorvet ..	KontSk, johtaa mus.kapt. O. Lehmuskallio
Avaussanat	Yli-insinööri E. Hakapää
Kaartin muistoja	KontSk
Lausuntaa	N. Saurikoski
Sotilaspoika	KontSk
Juhlapuhe	Sosiaalipäällikkö E. Palolampi
Tervehdykset	
Maamme	Yleisö ja KontSk

— Väliaika —

Klo 17.30 TAISTELUNÄYTÖS

Laskuvarjojääkärikoulu, Karjalan Lennosto, KarJP, P-KR ja P-KarPsto

Kenttäravintolan ja tarjoilun ovat järjestäneet Pohjois-Karjalan Reservi-upseeripiirin kerhojen ja Reservin Aliupseerien Pohjois-Karjalan piirin yhdistysten naisjaostot.

— Res.järjestöjen jäsenet: saapukaa suurin joukoin omaan maanpuolustus-juhlaanne!

— Järjestäkää yhteiskuljetuksia ja omalla autolla saapuessanne ottakaa täysi lasti naapureitanne!

Kenraaliluutnantti Ehrnrooth ja eversti Musto laskivat puolustusvoimien seppelleen. Muistomerkki oikealla.

MIELIINPAINUVIN ARVOKKAIN JUHLALLISUUKSIN PALJASTETTIIN KAATUNEITTEN MUISTOMERKKI KESÄLAHDELLA 19. HEINÄKUUTA 1964

Taiteilija Heikki Häiväoja oli luonut kesälahtelaisten sankarivainajien leposijalle vaikuttavan monumentin, jonka paljastustilaisuudesta muodostui vakava isänmaallinen juhla.

Jumalanpalveluksen jälkeen siirtyi juhlayleisö kirkkokentälle varsinaista paljastustilaisuutta varten. Paljastuspuheen piti kenttäpiispa Toivo Laitinen. Muistomerkkin luovutti patsastoimikunnan puheenjohtaja Keijo Mäkelä Kesälahden seurakunnalle, jonka puolesta sen vastaanotti lääninrovasti Antti E. Haikarinen. Seppelien laskun jälkeen seuranneessa päiväjuhlassa puhui kenraaliluutnantti Adolf Ehrnrooth. Puhe on kokonaisuudessaan julkaistu toisaalla piirilehdessämme.

Kenraaliluutnantti Adolf Ehrnrooth'in puhe Kesälahden sankarimuistomerkin paljastus- tilaisuudessa 19. 7. 1964

Aseveljet, Kansalaiset.

Olemme kokoontuneet Kesälahden sankarihautamuistomerkin paljastustilaisuuteen. Te täällä paikalla olette ja muutkin tämän seudun asukkaat olette pystyttämällä nyt paljastetun muistomerkin halunneet kunnioittaa sitä työtä ja niitä tekoja, joita aseveljemme yli 20 vuotta sitten suorittivat antaen lopuksi kaikkensa — elämänsä, jotta jälkipolvet saisivat elää vapaassa maassa. Me voisimme tietenkin jatkaa tätä, sanoisinko menneisyyden kunnioittamista, esittämällä sotahistoriallista taustaa tälle muistomerkillle, kertomalla kesälahtelaiden miesten kovista taisteluista jopa yksityistenkin sankarivainajien aikanaan suorittamista urotöistä. Me emme kuitenkaan tee sitä vaan kätkemme syvästi sydämiimme kaiken sen, mitä tapahtui ja kiitollisuudella muistamme hartaina heitä, joiden elämäntie katkesi, jotta toiset saisivat elää ja kasvattaa uutta sukupolvea vapaassa maassa. — Kansa, joka ei muista tai, mikä on vielä valitettavampaa, kansa, joka ei tunne menneisyyttään, ei voi rakentaa nykyisyyttä eikä tulevaisuuttaan kestäväälle pohjalle. Elettyä ei voi elää uudelleen, eikä sitä kirjoittamalla muokata uudeksi. Se on kerran tapahtunut ja sellaisenaan pysyy. Jälkipolvien asiana on perehtyä siihen sitä vääristelemättä ja vetää menneistä tapahtumista oikeat johtopäätökset — niin myönteiset kuin kielteisetkin. Sen asiana on aina kunnioittaen muistaa niitä, jotka suku-

polvi toisensa jälkeen ovat asuneet Suomea, raivanneet maata, koonneet usein karun maan niukan sadon, ruokoilleet lapsiensa tulevaisuuden puolesta ja antaneet kaikkensa, terveytensä, jopa henkensä, kansansa ja synnyinmaansa edestä. Tämän kaiken he antoivat pyyteettömästi ajattelemattaakaan aikalaistensa ja jälkipolvien kiitosta. — Niin kaunista kuin erityisesti tänä päivänä olisikin muistella menneisyyttä haluan kuitenkin tarkastella myös nykyisyyttä, jopa katsoa tulevaisuuteenkin.

En usko Suomen kansan missään vaiheessa halunneen sotaa. Kuitenkin tiedämme sen osallistuneen historianansa aikana useihin sotiin ensiksi yhdessä Ruotsin kanssa, myöhemmin — vaikkakin hyvin vähäisin voimin — keisarillisen Venäjän mukana ja sitten itsenäisyyden aikana käyneen kolme kovaa ja ankaraa sotaa. Niin, kansa ei ole tahtonut sotaa, mutta se on usein tullut väistämättömänä kohtalon sanelemana koettelemuksena. Me emme myöskään saa arvostella nykypäivän olosuhteiden pohjalta niitä valtiomiehiämme, jotka kulloinkin ovat vastanneet kansan kohtaloista, päättäneet sodasta ja rauhasta. Meidän tulee nähdä asiat kulloinkin vallinneen tilanteen puitteissa, jotta voimme tasapuolisesti tarkastella tehtyjä ratkaisuja. Kiusaus katsella menneisyyttä nykyajan tilanteen valossa tuntuu usein olevan kovin suuri. — Suomen kansa, nimenomaan sen mies-

puoliset kansalaiset ovat osallistuneet kymmeniin sotiin ja satoihin taisteluihin, vaikka eivät sitä yksityisinä ihmisinä olekaan koskaan halunneet. He ovat olleet mukana saavuttamassa suuria voittoja, he ovat kokeneet raskaita tappioita, mutta heidän tekojensa ansiosta isänmaa on tänäkin päivänä itsenäinen ja vapaa. Tämän on tehnyt mahdolliseksi kansan omaamat tietyt ominaisuudet. Mitä nämä ominaisuudet ovat ja miten ne liittyvät maanpuolustuksellisiin kysymyksiin. Ensiksikin on nähtävä kunnioituksen esivaltaa kohtaan kuuluvan suomalaisen perusluonteeseen. Se on eräs niistä tekijöistä, jotka saavat miehet lähtemään jopa sotaan ja taisteluun, vaikkeivät sitä itse henkilökohtaisesti haluakaan. Jotta näin voi tapahtua on kunnioituksen ja luottamuksen esivaltaa kohtaan levitävä vankalla pohjalla. Tämä kuuluu osana länsimaiseen kulttuuriimme, se on olennainen osa länsimaisesta valtiollisesta ajattelutavastamme — demokratiasta meikäläisittäin käsitettynä. Se on perintöä 600-vuotiselta valtiotyhtymän ajalta Ruotsin kanssa. Toivokaamme, että kunnioitus ja luottamus valtiovaltaa kohtaan tulevaisuudessakin säilyisi yhtä voimakkaana, niin että kansalaiset olisivat tarvittaessa valmiit antamaan kaikkensa yhteisen asian puolesta.

Toiseksi haluan tuoda esiin suomalaisen tahdon olla vapaa, itse määrätä tekemisistään ja tekemättä jättämisistään. Vapaudenrakkaus on kautta aikojen ollut tekijä, mikä on saanut suomalaisen miehen tarttumaan aseeseenkin hänen vapautensa ollessa uhattuna.

Erään tärkeän meidän maanpuolustustahtoomme aivan olennaisesti vaikuttavan tekijän haluan tässä yhtey-

dessä lisäksi mainita. Meidän demokratiastamme suurine vapauksineen seuraa, ettei jokainen tavallinen kansalainen suinkaan ajattele aina valtiollisesti, vaan enemmän yksilöllisesti. Meitä kiinnostavat lähinnä perheemme, lastemme ja oma toimeentulomme. Onko meillä työtä, joka takaa ruuan pöytäämme, suojan pakasta ja sadetta vastaan kodissamme? Onko meillä yksilöllinen vapaus, mihin olemme tottuneet? Vaikka jokainen kansalainen luonnollisesti pyrkii yhä parempaan toimeentuloon, kohotamaan elintonsa, järjestämään lapsilleen paremmat elämisen olosuhteet kuin itsellä on ollut, vallitsee kuitenkin tietty tyytyväisyys olosuhteisiin, jos ne täyttävät edellä esittämäni ehdot. Tuollaisissa olosuhteissa työkentelevä kansalainen tuntee omistavansa isänmaassaan jotain konkreettista, sellaista jota kannattaa puolustaa. Valtiovalta on velvollinen kaikin tavoin suunnittelemaan ja tukemaan kaikkiin ammattikuntiin kuuluvien kansalaisten pyrkimyksiä elintonsa kohottamiseksi ja siten yleisen tyytyväisyyden lisäämiseksi. Ei valtiovalta (johtajat) eikä myöskään kansa (perheet, yksityiset kansalaiset) kykene tähän yksinään — tarvitaan molempien yhteistoimintaa ja keskinäistä luottamusta.

Me voisimme jatkaa tätä erittelyä pitemmälle, mutta mielestäni tämä riittää taustaksi. Sotaa ja taisteluita — myös tämänkin seudun miesten parissa — paljonkin kokeneena lienee minulla oikeus sanoa, että kuuliaisuus ja luottamus esivaltaan muodostaa oikeastaan perustan kaikelle menestykselliselle sotilaalliselle toiminnalle niin rauhan kuin sodankin aikana. Joukon menestys eritoten vaikeissa tilanteissa perustuu johtajan ja itse

joukon keskinäiseen, molemminpuoliseen luottamukseen. Mitä enemmän johtaja osoittaa luottamustaan joukkoonsa ja sen yksityisiin jäseniin, sitä paremmin hän saa sen mukaansa, sitä kuuliaisempi se on. Aivan samoin kuin edellä esitin valtion johdon ja kansan keskinäisistä suhteista kansan lisääntyvän hyvinvoinnin edellytyksenä, on puolustuslaitoksessa johtajan ja joukon suhteiden laita. Johtajan on luotava joukolleen siedettävät olot niin rauhan aikaisessa koulutuksessa kuin myös sodan kovissa koettelemuksissa. Alaisistaan — niin henkisistä kuin ruumiillisistakin tarpeistaan — huolehtiva johtaja saa aina alaisensa luottamuksen osakseen. Esimerkkinä johtajan velvollisuuksista taisteluissa ja sen suunnittelussa mainitsen koukkaushyökkäyksen. Ei riitä, että tehdään taktillisesti hieno ja toteuttamiskelpoinen suunnitelma. Alaisten huolto on aina ja tällaisessa tilanteessa aivan erityisellä huolellisuudella suunniteltava; miten joukot ruokitaan, miten hoidetaan haavoittuneet ja sairastuneet, miten heidät kuljetetaan takaisin omille linjoille, jos taistelu vihollisen selustassa kestää kauan. Nämä ovat tärkeitä kysymyksiä joukon henkisen panoksen, sen koko suorituskyvyn suhteen.

Maanpuolustus on koko kansan asia. Kun keskinäinen luottamus vallitsee valtiovallan ja kansan kesken, kun kansalaiset tuntevat elämisen olosuhteet valtakunnassa tyydyttäväiksi haluumatta vaihtaa niitä toisenlaisiin, silloin on olemassa edellytykset kansan lujalle maanpuolustustahdolle, itsenäisenä elämisen perustalle. Tämä ei kuitenkaan yksinään riitä puolustamaan maata ja kansan vapautta pahojen päivien tullen. Tarvitaan myös materiaalisesti voimakas puolustus-

laitos, jotta se voisi selviytyä sille uskutuista tehtävistä. Puolustuslaitoksen rauhan ajan tehtävä on luonnollisesti valmistautuminen sodan varalle. Se ei kuitenkaan suorita sotaisen mielialan lietsontaa eikä kasvata sodan ihannoimiseen — päinvastoin se tekee työtään rauhan turvaamiseksi. Ei lääkäri, joka tekee työtään pitääkseen kuoleman loitolla, ole kuoleman ihailija. Samoin on laita puolustuslaitoksessa, ei se eivätkä sen jäsenet ole sodan ihailijoita.

Puolustuslaitoksemme tarvitsee työssään koulutettua henkilökuntaa ja nykyaikaisia koulutusvälineitä. Molemmat kysyvät kansan varoja. Mutta jos me kykenemme tehokkaalla puolustuslaitoksella ja vankkumattomalla puolustustahtoisella kansan hengellä osoittamaan maailmalle puolueettomuusajattelumme lepävän lujalla pohjalla, eivätköhän rahalliset uhraukset ole silloin oikeutettuja. Vuosi vuodelta on materiaallinen tilanne puolustuslaitoksessa kohentunut. Mutta moni parannus odottaa kuitenkin edelleen määrärahojaan. Tehokkaan puolustuslaitoksen kehittäminen edellyttää suunnitelmallista työtä. Satunnaiset puolustusmäärärahat eivät takaa suunnitelmallisuutta; on vaikea tehdä pitkälle eteenpäin tähtäävää ohjelmaa, jos määrärahat myönnetään vain vuodeksi kerrallaan.

Puolueettomuusajattelumme on saanut sekä itäisten että läntisten suurten, johtavien valtioiden tunnustuksen. Aivan äsken olemme lukenet lehdistä, kuinka Neuvostoliiton pääministeri Pohjolan matkallaan antoi tunnustuksensa Suomen harjoittamalle puolueettomuuspolitiikalle. Pohjois-Euroopassa vallitseva tilanne on rauhallisempi ja vakaampi kuin muu-
nessa muussa paikassa meidän rikki-

näistä maailmaamme, josta ansio lankeaa myös Suomen osalle. Tämän me kaikki toteamme ilolla ja tyydytyksellä. Se ei kuitenkaan oikeuta meitä — kuten eräät ehdottavat — ensimmäisenä ryhtymään aseistariisuntaan. Päinvastoin! Emme me suinkaan palvele rauhan asiaa muodostamalla sotilaallisen tyhjiön. Historia on varoitavan usein ja kovakouraisesti näyttänyt, miten käy sellaisen kansan, joka laiminlyö puolustuksensa. Mitä on sitten puolueettomuus yksinkertaisella sotilaskielellä sanottuna? Se on vaurautumista puolustustaisteluun, mutta ei etukäteen osoitettua vihollista vastaan. Ideologisessa muodossa se voitaisiin sanoa: »edestä Suomenmaan, ei etukäteen määrättyä vihollista vastaan». Tämä kuulostaa yksinkertaiselta ja monen mielestä selviöltä. Mutta kun katselemme hieman taaksepäin, voimme todeta, että Suomen kansa on aikaisemmin omannut ideologian, joka suuressa määrin perustui tiettyjä vaaroja vastaan. — Tilanne aseistariisunnassa muodostuu aivan toiseksi silloin, kun tämän maailman suuret ryhtyvät siihen todella, silloin on tietysti pienen valtion kuten Suomen seurattava mukana. Toivokaamme, että viime vuonna Moskovassa tehty sopimus osittaisesta ydinasekoekiellosta ei

jäisi irralliseksi ilmiöksi, vaan sen aloittama kehitys jatkuisi. Mutta niin kauan kuin maailman johtavat valtiot ja valtioryhmittymät eivät ryhdy täydelliseen aseistariisuntaan, eivät myöskään pienet valtiot muodostamalla alueistaan sotilaallisia tyhjiöitä edistä rauhan asiaa.

Ne miehet, joiden muiston kunnioittamiseksi äsken paljastettu muistomerkki on edessämme, osoittivat teollaan, että lujan maanpuolustustahdon, oikean sotilashengen omaava joukko kykenee materiaalisesti moninkerroin vastustajaansa heikompanakin suuriin tekoihin. Mutta parhaat tulokset takaa tietenkin materiaalisesti hyvin varustettu ja korkean sotilashengen omaava puolustuslaitos. Puolustuslaitoksessa vallitseva henki on sama, joka elävöittää tuhansia ja taas tuhansia kansalaisia, ts. koko kansaa. Suokoon Jumala, että perheissä — niin tämän seudun kuin kautta koko Suomenmaan — vallitsee hyvä ja oikea suomalainen henki, kunnioitus esivaltaa ja vanhempia kohtaan, tyytyväisyys toimeentulomahdollisuuksiin ja pyrkimys omalla työllä parantaa elintasoja. Jos niin on, voimme luottavaisin mielin ja oikeutettua uskoa kansamme tulevaisuuteen tuntien jatkaa kukin työtämme isänmaamme hyväksi.

JUKKA LEHTINEN:

ONKO ISÄNMAALLISUUS VANHANAIKAISTA ?

(Osa 24. 4. 1964 Nurmeksessa pidetystä esitelmästä)

»Pysyäkseen itsenäisenä kaikki kansat tarvitsevat isänmaanrakkautta. Se on sana, jota jotkut melkein pelkäävät lausua ja jota usein myös käytetään väärin, mutta se on valtava voima, jota ilman kansa ei voi elää

vapaana, itsenäisenä ja onnellisena.» Näin lausui tänä keväänä Joensuussa pitämässään puheessa kouluhallituksen vt. pääjohtaja A. Salmela lehtiselostuksen mukaan.

Puhuessamme isänmaasta meidän

on tunnustettava, että isänmaa-sanalla on sukupolvemme keskuudessa melko voimakas rasitus kannettavanaan, mikä johtunee lähinnä kahdesta seikasta. Toisaalta räsitus aiheuttaa 1930-luvun perintö. Silloinhan — niin nyt ymmärretään yleisesti — yksipuolisesti ja tunnevoittoisesti ymmärretty isänmaan käsite tosin yhdisti suuren osan kansaamme, mutta samalla erotti toisen puolen siitä erilleen. Liiottelu ja viha kytkeytyivät silloin monen mielissä isänmaan käsitteeseen, eikä niitä vielä kukaan ole voitu kokonaan siitä pyyhkiä pois. Toisaalta, koska sota-aikana ymmärrettävästi jouduttiin paljon puhumaan isänmaasta, monen mielessä yhä liittyvät yhteen sodan ihannoiti ja isänmaallisuus.

Elämä on aaltoliikettä: aktio aiheuttaa reaktion; vuoksi ja luode, nousuja laskusuhdanteet vuorottelevat. 1930-luvulla alkanut isänmaallisuuden noususuhdanne kääntyi jyrkkään laskuun sodan päättyessä. Vasta viime vuosina on jälleen suunta kääntynyt lievään nousuun. Pyrimmekö nyt siten isänmaallisuuden entisen ajatussisällön voimakkaaseen uudistumiseen? Ehdottomasti emme! Kansamme tajunnassa lienee isänmaallisuuden käsite tarkistunut ja oiennut aikaisemmista vääristymistään. Tajuamme nyt, että oman maan ja kansan rakastaminen ei merkitse toisen kansan halventamista, puhumattakaan vihaamisesta. Osaamme soveltaa kansojen keskeisiin suhteisiin nyt sen, minä olemme aina ymmärtäneet pienemmissä puitteissa: naapurikotien lapset voivat leikkiä silti hyvin yhdessä, vaikka rakastavatkin kukin omaa kotiaan. Tajuamme nyt myös, että isänmaata on puolustettava kaikkia vaaroja vastaan, paitsi sodan myös rauhan aikana, sekä sisäisiä että ulkoisia

vaaroja vastaan. Kansalliset arvomme eivät ole vaarassa tuhoutua vain sodan aikana jonkin vihollismaan toimesta, vaan myös — ja nykyisin ehkä lähinnä — rauhan aikana sisältäpäin. Siksi nuorisomme on kasvatettava puolustamaan isänmaataan kaikissa olosuhteissa. Sen moraalista selkärankaa rappeuttavat ilmiöt vaativat nyt vastatoimenpiteitä.

Nykyään heitetään esille usein isänmaallisuudesta puhuttaessa turhentavia kysymyksiä: Eikö yhä lisääntyvä kansainvälisyys tee kansallista isänmaallisuutta tarpeettomaksi? Eikö ihmiskunta olisi onnellisempi, jos kaikki olisivat vain maailmankansalaisia ilman ahtaita kansallisuusrajoja? Vastatakseni näihin saanen tehdä vastakysymyksiä: Ovatko pitäjämuseot tarpeettomia, koska Helsingissä on Kansallismuseo? Olisiko murteiden käyttö kiellettävä, koska kirjakielikin on olemassa? Onko Maamme-laulu käsitettävä maakuntalaulujen vastakohtaksi? Emmekö kaipaa konkreettisista yksityistapauksista kertovaa kaunokirjallisuutta yleispätevän tieteellisen tekstin lisäksi? Yhteisesti: voisiko yleinen seikka tehdä tarpeettomaksi altaan rajoitetumman eli voisiko kansainvälisyys korvata kansallisen? Ei toki! Ei voitane ajatella, että kansallista kulttuuria milloinkaan voisi korvata mikään yleisinhimillinen kulttuuri, koska molempia tarvitaan. Kansainvälisyys ja isänmaallisuus eivät ole vastakkaisia käsitteitä, vaan ne täydentävät oleellisesti toisiaan.

Katsotaanpa asiaa siis miltä kannalta tahansa, todetaan, että isänmaallisuutta tarvitaan yhä, se ei ole vanhanaikaista. Mutta isänmaallisuuden muotojen on kehitettävä ajan muiden ilmiöiden mukana, muuten ei nykynuorisoo tunne sitä omakseen.

Pohjois-Karjalan maanpuolustusväelle!

Joutuessani toimeni vuoksi siirtymään pois Pohjois-Karjalasta haluan esittää parhaimmat kiitokseni miellyttävästä ja rehdistä yhteistyöstä niin reserviupseerien, reservialiupseerien, paikallisten varuskuntien, sotilaspiirin kuin myös muiden vapaaehtoisen maanpuolustustyön saralla toimivien järjestöjen ja yhdistysten kanssa.

Meitä kaikkia yhdisti yksi ja sama

pyrkimys toimia maanpuolustustahdon ja -hengen lujittamiseksi ja isänmaallisen ajattelutavan levittämiseksi maakunnan väestön keskuuteen. Jatkukoon ja voimistukoon tämä toiminta Pohjois-Karjalassa saman arvokkoon tunnuksen alla!

Oulussa 28. 7. 1964

Lauri Heikkinen.

Pohjois-Karjalan reserviupseereille

Joutuessani ottamaan vastaan piirin puheenjohtajan tehtävät, toivon, että hyvä yhteistyö reserviupseerikerhojen ja -piirin välillä edelleen jatkuisi, ja että rehti maanpuolustushenki yhdistäisi meitä kaikkia pohjoiskarjalaisia tärkeässä isänmaallisessa työssämme.

Lausun suuren iloni siitä, että res-

ups.kerhojen naisjaostojen työ on saanut uutta pontta ja kantavuutta maakunnallisen johtoportaan alkavan toiminnan vuoksi.

Yhteisen työmme kohokohta tänä vuonna on suuri maanpuolustusjuhla lentokentällä.

Väinö Tuomi.

TIEDOTUKSIA

15. 8. 64 alkoi tämän vuoden **kuntomarssikilpailu**. Säännöt ovat entiset, 5 km marssisuoritus tuottaa jo yhden pisteen. Kaikki syksyn retkeilyt kuntomarssikortille, ettei kerhon tai yhdistyksen tulos jää huonommaksi kuin mitä se kohtuudella voi olla. Joka vuosi on nim. todettu, että suorituksia jää runsaastikin pois tilastoista. Kaikki reserviupseerikerhot ovat jo vuosikausia olleet kerhojen välisissä kuntokilpailuissa mukana, mutta vain valitettavan vähäinen määrä res.aliupseeriyhdistyksistämme on saanut tulosluettelot aikanaan piiriin lähetyksi. Toivottavasti tänä syksynä jo-

kainen aliupseeriyhdistyskin on mukana tässä kuntomarssissa.

Eno

Elo—syyskuun aikana maastokilpailut YT-kilpailuina ja aluekilpailuina.

Ilomantsi

16. 19. klo 19 Esitelmä Rajassa ytitilaisuutena. Esitelmätoimittajat sotilaspiiristä. Kaikki res.upseerit ja res.aliupseerit mukaan!

Joensuu

2. 9. klo 19 Esitelmä- ja filmi-ilta res.aliupseereille Rajakapt. pirtissä. —

8. 9. klo 19 Joensuun res.upseerien hengellisen veljespiirin kokous Joensuun Seudun Osuuskassalla Kanavarannassa. Alustuksen pitää lehtori Erkki Kaikkonen aiheesta: »Kristinusko ja taloudelliset järjestelmät». — 7. 10. klo 19 Esitelmä- ja filmi-ilta res.aliupseereille Rajakapt. pirtissä. — 21. 9. klo 19.30 Joensuun res.ups.kerhon kerhoilta Rajakapt. pirtissä. Esitelmöitsijästä ilmoitetaan maanpuolustuspalstalla. — 7. 9. klo 18.30 aloitetaan kerhon ampumatoiminta Urheilutalon sisäradalla. Ampumaillat ovat jatkuvasti tiistaisin klo 18—21.

Juuka

1. 10. klo 19 esitelmä Seurojentalossa yt-tilaisuutena. Esitelmöitsijät sotilaspiiristä. Kaikkien ups. ja aliupseereiden läsnäolo välttämätön.

Kitee

3. 9. klo 19 esitelmä Tohmajärven Rajassa yt-tilaisuutena. Esitelmöitsijät sotilaspiiristä. Kiteen res.järjestöjen jäsenet tervetulleita. — 6. 9. klo 12 Kiteen res.järjestöjen pienoispistooliharjoitukset Hutsin pistooliradalla. Karsinta Liperi-otteluun. — 20. 9. klo 12 Kiteen ja Liperin res.järjestöjen välinen pienoispistoolikilpailu 30+30 lk. Kiteellä Hutsin pistooliradalla. Kilpailu tapahtuu 10 miehen joukkuein (5 ups. + 5 au.). Joukkue tuloksen muodostaa viiden parhaan tulos. — 27. 9. klo 12 Kiteen res.järjestöjen välinen juoksuammuntakilpailu pienoiskiväärillä. Juoksumatka n. 1,5 km, ammutaan 50 m:n matkalta 10 lk. makuu-assenosta pienoiskiväärिताuluun. — 5. 10. klo 19 Yt-kerhoilta Säästöpankin kokoushuoneessa. Ups. ja aliups. joukolla mukaan!

Kuusjärvi

6. 9. Res.aliupseereiden maastokilpailu. — 8. 9. klo 19 Res.aliupseereiden kerhoilta Seurojentalossa. — 13. 10. klo 19 Res.aliupseereiden kerhoilta Seurojentalossa. — 22. 10. klo 19 Yt-kerhoilta Seurojentalossa.

Liekka—Pielisjärvi

22. 9. klo 19 esitelmä Kerhomajalla yt:nä. Esitelmöitsijät sotilaspiiristä. Ups. ja aliups. joukolla mukaan tärkeään tilaisuuteen.

Liperi

23. 8. Pienoiskiv.kilpailu 3×20 lk. Jyrinharjun radalla. Järjestää Viinjärven res.aut. — 13. 9. Pitäjän ampumamestaruuskilpailut. Pien.kiv. 60 lk. makuulta, 3×20 lk. ja pistoolilla 30+30 lk. Järjestää Liperin res.aut. Ylämyllyn radalla. — 18. 10. Haasteottelu Ylämyllyn varuskunnan upseereille ja aliupseereille pistooliammunnassa 30+30 lk. Järjestää Liperin res.upseerit Ylämyllyn radalla.

Nurmes

29. 9. klo 19 Yt-kerhoilta Kauppayhtiön kahviossa. Esitelmöitsijät sotilaspiiristä. Kaikki res.järjestöjen jäsenet paikalle!

Tohmajärvi—Värtsilä

3. 9. klo 19 Yt-kerhoilta Rajassa. Esitelmöitsijät sotilaspiiristä. Tilaisuuteen toivotaan oman pitäjän res.järjestöjen jäsenten lisäksi myös kiteeläisten saapuvan joukolla.

Vieki

29. 9. klo 19 kerhoilta esitelmiseen ja filmiesityksineen. — 27. 10. klo 19 kerhoilta, josta lähemmin maanpuolustuspalstalla.

NURMEKSEN KAUPPA OY
NURMEKSEN RAUTA OY

**NURMEKSEN SEMENTTI-
VALIMO**
Porokylä

**ENON KIRJA-, PAPERI JA
KEMIKALIO**

Kaltimo - Puh. Eno 69

Karjalainen Kauppa-Aitta
ARVI A. LALLUKKA
Kauppak. 20 ja Kauppakulma

TEHDASOSUUSLIIKE

Tohmajärvi

O S O I T T E I T A

Piirien toimisto: Siltak. 14 A 6, Joensuu, puh. 24577. Toiminnanjohtaja tavattavissa varmimmin tiistaisin.

Reserviupseeripiirissä:

I varapuheenjohtaja: Opettaja, kapt. res. Väinö Tuomi, Polvijärvi, puh. 40.

II varapuheenjohtaja: Metsänhoitaja, kapt. res. Simo Vainio, Joensuu, Sepänk. 7 puh. toimeen 22416, kotiin 22259.

Reserviallupeeripiirissä:

Puheenjohtaja: Kauppias, vääp. res. Arvi A. Lallukka, Joensuu, Kalevank. 4 B, puh. 22629.

Varapuheenjohtaja: Johtaja, ylik. res. Esko Boxberg, Lieksa, Kauppayhtiö. Puh. nimih. Lieksa Kauppayhtiö.

Piirien toiminnanjohtaja: Maj. evp. Mauri Virmakoski, os. Nurmes, puh. 306.

Karjalan Pojat

Julkaisija: Pohjois-Karjalan reserviupseeri- ja aliupseeripiiri.

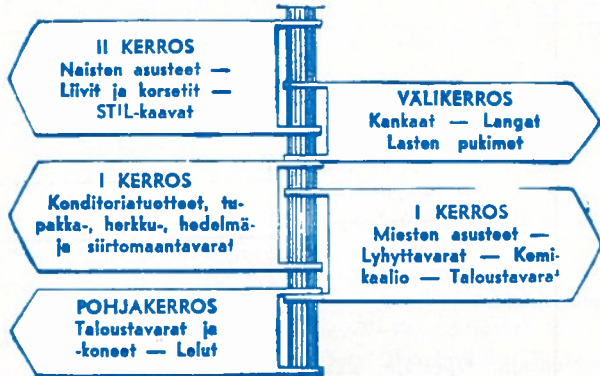
Päätoimittaja: Ylii., päätoimittaja Veikko Pekkarinen, Torikatu 33, Joensuu ☎22811.

Toimisto Joensuussa: Siltakatu 14 A 5 ☎24577.

Toimitussihteeri: Majuri evp., piiris sihteeri Mauri Virmakoski, Nurmeskatu 33, Nurmes ☎306.

Lehden postisiirtotili: 24575.

Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy.
Joensuu 1964.

otilainen Oy

Hyvää palvelua vuodesta 1886 lähtien